

Henſeende — og jeg troer ikke at feile ogſaa den ærede Ordfører — have været af den Mening, at vi gjerne kunde undvære hele Indkomſtſkatten for nogen Tid endnu, ſaa har jeg troet, at ſelv om Loven ſkulde udkomme ſaaledes, at Indkomſtſkatten vilde blive noget mindre end oprindelig, paatænkt, ſaa vilde dette i og for ſig ikke berede Staten nogen egentlig Vanſtelighed. Hvad nu ſelve dette Forſlag angaaer, da er det ikke noget Nyt, ſom deri er fremkommet; der er, ſaa vidt jeg hufter, allerede udtalt den ſamme Tanke ved Lovforſlagets første Behandling i Landsthinget, og Forſlaget er i ſin Realiſitet noget beſlægtet med det Forſlag til en ſtigende Scala, ſom forleden forelaa her, og ſom blev vedtaget med ſtor Majoritet, men det er fremkommet i en anden, og, ſom jeg troer, i en noget mildere Form, en Form, hvorimod der ikke vil kunne reiſes ſaa ſtore Indvendinger, ſom der forleden blev reiſt mod det Forſlag, der den Gang blev vedtaget. Man gik endog ſaa vidt i ſin Betragtning over det Forſlag, at et æret Medlem meente, det kunde føre til, at man inddrog en Mandſ hele Indtægt, naar den var større, end man anſaae abſolut nødvendigt til at leve af paa hans Viis; og den ærede Ordfører meente, at, om end den nuværende Rigsdag vilde være iſtand til at begrænſe ſig i ſaa Henſeende, ſaa kunde man ikke forudſee, hvad en fremtidig Rigsdag og en efterfølgende Regjering vilde foretage i denne Sag, naar man først var kommen ind paa en ſaadan Vej. Det Forſlag, vi her have ſtillet, troer jeg ikke aabner Leilighed til at komme ſaa vidt i nogen af diſſe Retninger, ſom de ærede Herrer, der dengang beſtrede Forſlaget om den ſtigende Scala, meente, at man kunde komme. Vi have foreſlæaet, at den Deel af al Indtægt, ſom maa anſees abſolut nødvendig, for at en Mand kan ſubſiſtere, burde være fri for Skat, og det er jo en Tanke, ſom Lovgivningsmagten allerede tidligere har vedkjendt ſig, at den Indtægt, ſom ikke er større end abſolut nødvendig for, at en Mand med ſin Familie kunde faae et tarveligt Udkomme, burde ikke belastes med Skat. Men er dette rigtigt, og det er jo anerkjendt, ſaa mene vi, at det ogſaa maa være rigtigt, at Enhver er berettiget til at have en ſaadan Indtægt fri,

ſom han abſolut behøver for at leve. Det har man imidlertid ikke indbrømmet hidtil; man er vel gaaet noget gradviis frem fra de mindre Indtægter og noget opad; men paa eengang bliver man pluſſelig ſtaaende og ſiger: Alt, hvad der er derudover, ſkal beſtattes med fuld Procent. Naar man gaaer ud fra, at 300 Rd. er omtrent Middeltallet af, hvad man vil fritage for Beſkatning paa Landet og i Kjøbenhavn, og at 300 Rd. er abſolut nødvendig, for at en Mand med Familie kunde have det tarveligſte Udkomme, og at en ſaadan Indtægt derfor bør være ſtattefri, men at Den, der har 600 Rd., ſkal ſvare fuld Procent af hele ſin Indtægt, bliver Følgen, naar man faſtholder den Grundbetragtning, at den Indtægt, der er abſolut nødvendig for at leve, burde være ſtattefri, at Den, der har 600 Rd. Indtægt og alſaa iſølge denne Betragtning burde have 300 Rd. frie for Beſkatning, ikke kommer til at ſvare den Procent, der er beſtemt i Loven, men accurat det Dobbelte. Fra de 600 Rd. opad, aftager Procenten gradviis, efterſom Indtægterne blive større, og bliver ganſke umærkeligt ſtigende for de allerſtørſte Indtægter. Under de 600 Rd. giver man igjen noget Kjøb; men naar man faſtholder, at 600 Rd. ſtulde ſvare fuld Skat, bliver en ſaadan Indtægt abſolut overbeſtattet og kommer til at ſvare den dobbelte Procent af den, man foreſkriver, naar man vedkjender ſig den Miſſuſe, at det, der er abſolut nødvendigt for at leve, nemlig 300 Rd., burde være ſtattefri. Men er det rigtigt? Det er imidlertid ikke den eneſte Leilighed, hvor man gaaer ſaaledes frem; man har brugt accurat det Selvſamme i Toldlovgivningen. Man beſtatter der Varerne ikke efter Dvalitet, men efter Dvantitet af det ſamme Slags Varer, og det har jo abſolut den Følge, at den Mand, der har Raad til at bruge de allerbedſte og allerfineſte Varer, ikke ſvarer Mere i Told af ſamme Quantum, end den, der maa nøies med ſimplere og ſlettere Varer, og at han derved ſlipper for forholdsviis langt bedre Kjøb end den Uformuende, ſom maa tage ſimplere Varer. Naar man vil ſee paa enkelte Satſer, træder det meget ſkarpt frem. Den, der f. Ex. har Raad at bruge et Pund Tobak til 8 Mk., ſvarer ikke